

تأثیر عوامل باندینگ و کامپوزیت رزین‌های مختلف بر مقاومت شکست قطعه دوباره چسبانده شده دندان ثنایا

استاد راهنما: دکتر مصطفی صادقی

نگارش: معظمه زین‌الدینی میمند، نوشین خدیوی

شماره: ۳۵۸ و ۳۵۹

چکیده

مقدمه: اتصال مجدد قطعه شکسته شده دندان را بایستی به عنوان یک درمان محافظه کارانه و جایگزین معتبر

ترمیم کامپوزیت مدنظر قرار داد. هدف از این مطالعه آزمایشگاهی ارزیابی تأثیر عوامل باندینگ و کامپوزیت

رزین‌های مختلف بر مقاومت شکست قطعه دوباره چسبانده شده (reattached fragment) دندان به لبه‌ی

انسیزالی برش خورده بود.

مواد و روش‌ها: هشتاد و چهار دندان ثنایای میانی سالم فک بالای انسان انتخاب و به طور تصادفی به سه گروه

تقسیم شدند؛ ۱۲ دندان سالم به عنوان گروه شاهد در نظر گرفته شدند و بقیه دندان‌ها به دو گروه تقسیم

($n=36$) و هر گروه به سه زیرگروه تقسیم شدند ($n=12$). یک سوم انسیزالی نمونه‌ها با استفاده از یک دیسک

الماسی قطع گردیدند و سپس قطعات مربوطه با کاربرد کامپوزیت سیال Premise یا کامپوزیت Point 4 به

همراه عامل باندینگ (OptiBond S or OptiBond XTR or OptiBond All-in-One) دوباره

چسبانده شدند. بعد از نگهداری دندان‌ها به مدت دو هفته در رطوبت ۱۰۰٪، مقاومت شکست بر حسب کیلوگرم

نیرو با اعمال نیرو بر وسط یک سوم انسیزال به وسیله دستگاه Zwick Universal Testing و با سرعت یک

میلیمتر بر دقیقه ثبت شد. داده‌ها با آزمون‌های آماری One-way ANOVA و Tukey HSD تحلیل شدند

($P < 0.05$).

یافته‌ها: گروه شاهد به طور معنی‌داری مقاومت شکست بالاتری از سایر گروه‌ها داشت و بیشترین مقاومت

شکست در گروه کامپوزیت سیال Premise همراه با OptiBond S و کمترین آن مربوط به گروه کامپوزیت

Point 4 همراه با OptiBond All-in-One بدست آمد.

نتیجه‌گیری: هیچکدام از مواد مورد آزمایش مقاومت شکست مشابه با دندان ثنایای میانی فک بالای سالم را

نداشتند.

کلمات کلیدی: روش چسباندن مجدد، شکستگی دندان، عوامل باندینگ عاجی، کامپوزیت رزین

www.rums.ac.ir